

Shane

Guillem Fiol Pons

Si hi ha una cosa que no m'agrada quan llegeixo un article d'algun signant que no conec de res és que em parli d'una pel·lícula segons les emocions que li ha pogut causar. Per tant, és una opció que sempre que puc deix de banda, perquè considero que sol importar bastant poc al senyor que decideix dedicar part del seu temps a llegir la publicació. Doncs bé, per a escriure unes línies sobre *Shane*, no puc esquivar el parany, per moltes qualitats cinematogràfiques que tingui, de manera que em refugiaré en la comprensió del lector.

Fa gairebé dues dècades es va estrenar als cinemes *Pale rider* (*El genet pàl·lid*), sota direcció de Clint Eastwood, el darrer gran realitzador del *western*. És una pel·lícula que sempre m'ha semblat molt més interessant del que molta gent ha comentat. La poso sobre la taula perquè, òbviament, és un *remake* del film de George Stevens que ens ocupa. Sense ficar-nos

amb les diferències formals que hi ha entre un i altre, sí vull dir que, seguint amb el to emocional que he proposat compartir, l'efecte que provoca sobre l'espectador és tràgicament diferent. Recordo poques pel·lícules, del gènere que siguin, que aconseguixin un protagonista tan heroic com *Shane*, tan admirable, bé pel nin (Brandon de Wilde), bé per qualsevol espectador. Dic "tràgicament" perquè en el film del 1985, tot i que la història sigui semblant, i per molt que Eastwood hagi estat sempre un actor amb més talent i presència que l'avorrit Alan Ladd, el seu personatge em va transmetre sensacions allunyades de l'admiració. D'acord que més de trenta anys després potser convenia "modernitzar" (paraula estranya com poques) la qüestió i canviar el paper del nin per una adolescent que s'enamora d'Eastwood, el que fa que els sentiments entre un i altre també siguin diferents als de la cinta de 1952. També s'ha de dir que les intencions d'E-

astwood anaven cap a donar un toc fantàstic al seu personatge, apocalíptic (el títol és prou clar), que no són en el film de referència, ni molt menys, el que fa que el *remake* sigui, afortunadament, una aportació, i no una còpia en un format panoràmic molt ben emprat. Ara bé, tot i que no sigui poc, es queda en això. En canvi, *Shane* aconseguix que un digui "jo vull ser com ell", però admirant tant el pistoler, que sabem perfectament que amb prou feines ens hem de conformar amb ser el nin, o el seu pare (Van Heflin) que és salvat de la mort mitjançant una pallissa de Shane, o la seva mare (Jean Arthur), que l'estima sense que això li faci abandonar la seva família, a qui encara estima més. A finals del segle XX ja no interessava destacar aquestes característiques per sobre d'altres, ni fer personatges especialment admirables. Tot plegat molt ingenu? Algú va dir que la major tragèdia era precisament això, perdre la innocència. ■